

RAIUL SI IADUL

Corneliu Sofronie

Dumnezeu – reprezentantul Binelui Suprem – după o matură chibzuit, hotărâse să pună capăt tuturor discordiilor și să împacă cele două tinuturi: Raiul și Iadul, aflate într-o relație antagonică încă din timpuri imemorabile. La îndemna inițiativa în acest sens și, pentru prima oară în istoria diplomatiei dintre Rai și Iad, fură invitați în grădinile Edenului cei mai străluciți reprezentanți ai Raiului: dracii!

Când primi știrea Șcaraoțki se afla la masă. Drăcșorii de serviciu se speriară crezând că vestea aceasta îi va strica pofta de mâncare și de aceea așteptară până când marele Ștefan al Întinericului dădu peste cap câteva pahare de țară fiartă la cazan (ca să fie ei siguri că e bine dispus). Se pare că au apreciat exact. De îndată ce i s-a adus la cunoștință, Șcaraoțki își frecă palmele, apoi lansă prin tot Iadul un râs diabolic: ha!ha!ha! care cutremură întreg tinutul, determinându-i pe draci să se ascundă prin diferite cotloane. Pentru cei care îl cunoșteau era însă cât se poate de clar că Șcaraoțki, cu mintea lui diabolică, pricepuse situația și hotărâse, înțelept, să nu se lase mai prejos.

– Timpurile, îi zise el lui Tartorel, consilierul său principal, care tocmai se afla la ora de aplicații practice, chinuind un drăcșor și trecându-i un fier roșu dintr-o ureche în cealaltă, timpurile, Tartorel, se schimbă. Apoi emise o sentință diabolică: Timpul este un proces, el nu este, el tocmai se întâmplă! Deci, continuă Șcaraoțki, trebuie să ne adaptăm. Apoi porunci:

– Poartă-te cu el (adică cu drăcșorul) mai cu mila lui Dumnezeu!

Expresia aceasta îl lăsa pe Tartorel fără grai, avea impresia că Șcaraoțki i s-a adresat într-o limbă necunoscută, iar ochii îi ieșeau din orbite pe măsură ce-l privea pe Marele Ștefan. Apoi Șcaraoțki îi chemă la el pe dracii desemnați să formeze echipa Iadului pentru vizita în Rai și, după ce, în prima fază, îi îngheță cu privirea, în cea de a doua le spuse doar atât:

– Fiti atenți cum vă purtați!

Dracii se priviră între ei destul de nedumiriți, iar unul avu chiar curajul să întrebe cu o voce pitigăiată:

– Adică? Întunecimea Ta...

– Bag seamă, răspunse Șcaraoțki, că tu ești un drac prost și n-ai nevoie să te mai trimit! Dar de data asta te iert. Vreau să mai întrebe dacă mai e vreunul care n-a înțeles, dar îi fu teamă că va descoperi prea mulți prosti, așa că le zise pur și simplu: *Trebuie să vă purtați dumnezeiește!* Apoi ceru o pană de corb cu care redactă conținutul unei telegrame prin care invită în Iad pe cei mai autorizați reprezentanți ai Raiului: sfinții! În tot acest timp dracii din echipa desemnată repetau tâmpi: *dumnezeiește, dumnezeiește... da cum!?*

Dumnezeu organiză în Rai un dineu oficial în cinstea dracilor, cu sucuri alese și cu prăjituri, pe care aceștia le consumară zăbind și apreciindu-le drept minunate, deși un observator fin ar fi putut citi pe fețele lor grimasa de dispreț față de aceste produse ca și senzația de vomă pe care o încercau ori de câte ori gustau din suc.

Apoi dracii participar la un bal mascat unde venir îmbr cati în smoching si purtând pe fat o masc întruchipând un chip blajin, aproape angelic.

– Priviti aceste chipuri sfinte! zise Bunul Dumnezeu în luarea sa de cuvânt, ar tând spre draci, priviti-le si mult v minunati!

Si se minunar cerul si p s rile lui, florile si apele... ce mai, toat lumea (suflete si lucruri) se minuna si, în aceast atmosfer în care toat lumea se minuna si se închina f r s mai adauge o vorb în plus, Dumnezeu prinse la pieptul dracilor medalii si titluri de sfintenie. Dracii multumir respectuos, f când adânci plec ciuni, apoi plecar demni, respectând f r rezerve toate interdictiile Raiului. Astfel, ei p sir pe alei în vârful copitelor, f r s calce iarba si p strând linistea. Niciunul nu aprinse iarba ladului întrucât se preciza clar: *Fumatul interzis!*

În lad, Scaraotki preg ti în cinstea sfintilor o mas pe care p mântenii ar numi-o, probabil din necunoasterea exact a notiunilor, dumnezeiasc . Fripturi de toate felurile si vinuri de toate soiurile. Sfintii îngurgitar tot si b ur , hulpavi, f r m sur . P reau veseli si fericiti, atât de veseli si atât de fericiti încât nu ezitar s se dedea si la mici dr covenii, ciupind din când în când câte o diavolit c , ma rog, oricât ai fi de sfânt...

Apoi, neobisnuiti cu asemenea soiuri de mâncare si b utur , avur probleme cu stomacul.

Toate acestea nu puteau s scape ochiului atent al lui Scaraotki care consider c are un minunat prilej de a prinde la pieptul sfintilor medalia: Dracul gol! Sfintii multumir si, când se simtir în stare, pornir spre Rai constatând, poate pentru prima oar , cât de încurcate sunt c r rile Domnului.

Apoi, într-un cadru separat se întâlnir chiar cei doi capi: Dumnezeu si Scaraotki, procedând la semnarea tratatelor oficiale prin care cele dou tinuturi se împ car . În final, Scaraotki si Dumnezeu se îmbr tisar fierbinte, o îmbr tisare lung care a durat pân în clipa în care ultima camer de televiziune (au fost de fat la eveniment toate posturile de televiziune din Cer dar si de pe P mânt) a reusit s immortalizeze momentul.

Dup ce se desp rtir , în drum spre tinuturile lor, Scaraotki si Dumnezeu ziser satisf cuti, fiecare în parte: *Hai, c lamp c lit!* Apoi izbucnir în râs. Primul râse diavolest, al doilea dumnezeiest!